

CORRY.

Heeft die hoop je gelukkig gemaakt?

KAREL.

Die hoop was mijn leven, mijn geluk. Ik geloofde in jou omdat je altijd even lief tegen mij bleef en je altijd oprecht tegen mij toonde. Wat kon 't mij schelen dat de menschen zeiden dat je coquet was! Ik kende je immers beter dan de menschen.

CORRY.

Zou 't dan gelukkiger voor je geweest zijn, je die hoop te ontnemen? (*Als in gedachte*). 't Is, dunkt me, al heel veel voor een mensch om een jaar gelukkig te zijn.

KAREL (*woest opstaande*).

Hoe lief van je, hoe vreeselijk, duivelsch lief!

CORRY.

Maar Karel!tje!

KAREL.

Lach je, blijf je lachen?

CORRY.

Wat ben je toch een kind.

KAREL.

Ben ik een kind, vindt u mij een kind, „freule”. Nu dat kind zal weggaan, verweg, gauw weg, want als dat „kind” dat je zoo lief heeft, je weer zag lachen, dan zou hij je vermoorden en 't is beter dat 't kind maar vermoord wordt.

CORRY (*vat zijn arm*).

Neen, Karel, ik wil niet dat je zoo heen gaat; wij zijn altijd goede vrienden geweest en...

KAREL.

Zoo, zijn wij altijd goede vrienden geweest? Jawel, goede kennissen hé? (*hij lacht*).

CORRY.

Toe Karel, wees nu niet boos op me; als wij elkaar niet hebben begrepen dan...

KAREL.

Maar wij hebben elkaar begrepen, heel goed begrepen, totdat jij lachte en met dien lach heb je mij vermoord (*af*).

CORRY.

't Kind!

Achtste Tooneel.

(*Fan Ras van Maasvelde, een zwaar man met bakkebaardjes. Hij tracht iets voornaams te hebben in zijn optreden, toont zich joviaal en beschermend om zijn stille verlegenheid te verbergen. Hij beweegt zich druk en grinnikt veel*).

RAS.

Zoo, kleintje, zit je zoo te droomen?

CORRY.

Ja, vader.

RAS.

Al de adorateurs verjaagd om alleen te droomen. Roosje was niet gelukkig vandaag hé? Des te beter hoor. Nu ja gedistingeerd, maar allemaal kale bluf, die Roosjes van Daelen.

CORRY.

We kunnen niet allen even rijk zijn, maar als zijn tante sterft...

RAS.

Laat maar leven de ziel... en laat hem loopen. Niets gesteld op nader kennismaking. Of ik ze ken, die Roosjes, of ik ze ken! Oud lood om oud ijzer. En hij lijkt net een speenvarkentje dat een stuk in zijn kraag heeft.

CORRY.

Waarom geeft u me zoo'n caricatuur van hem?

RAS.

Kom, hij is zelf een caricatuur. 't Is immers niets dan wat geflirt, maar 't is wel wat druk tegenwoordig. Neen maar, verbeeld je, jij kunt wel wat beters krijgen. Dat weet je ook wel hé, kleintje? (*na een oogenblik*). Zeg eens, weet je wie er van ochtend bij me is geweest? De politie. Ja, ja, de politie voor dat ongelukje van gisteren.

CORRY.

Zijn ze gek? Wat heeft u gedaan? den man wat gegeven?

RAS.

Neen, zoo dom ben ik niet geweest. 't Zal wel losloopen, hoor. De kwajongen heeft ook gezegd dat je hem niet „inspres” had aangereden.

CORRY.

Verbeeldt je „inspres.” Maar wij zullen hem wat geven... f 25?

RAS.

Zeg eens, ik heb hem al een riks gegeven.

CORRY.

Nu dan geeft u hem nog f 10. Hè paatje?

RAS.

Ja, maar...

CORRY.

Kom? Heeft u den Minister al gezien?

RAS.

Neen.

CORRY.

Hij zit daar, daar, een beetje voorbij Roze.

RAS.

Ja wel, ja wel, all-right. Ik zal hem straks even gaan complimenteeren. Nu een man als